

Chiến tranh và người Mẹ trên quê hương tôi

Tác Giải: Huyền Cháng Quý

Chúa Nhật, 31 Tháng 1 Năm 2010 02:17

. . . không cho Việt cộng vào làng, vì Việt cộng nó ác lắm.

Huyền Cháng Quý

LTG: Käm 35 năm người Việt tôi nän täi häi ngoäi. Kính täng niäm tät cä anh linh chiến sĩ Việt Nam – Hoa Kä và đäng minh, có Anh Chä Em ruột tät cäa tôi, đã hy sinh vì chính nghĩa Tä Do trong chiến tranh Việt Nam träc tháng 4/1975

Năm 1961, má tôi bä bänh tê liệt, chäy chäa khäp näi, thuäc Bäc, thuäc Nam vän không khäi, phäi vào näm nhà thäng thí thä xã Phan Rang. Cha tôi đã mät. Chä Mùi, träng nä, đi buôn đäa tän tänh Long Khánh, thänh thoäng mäi vä thăm má. Anh Phùng, träng huynh, anh Thiän kä tôi, đäu đi häc nghä thí công ä nhà chä. Em Hä làm con nuôi người ta. Chä còn tôi luôn quän quyết ä bên má. Thäy gia cänh má nghèo, ban giám đäc cho tôi đäc ä läi luôn täi nhà thäng đä phä chăm sóc má.

Hàng ngày, ngoài hai län đän nhà bäp lãnh cäm vä cho má và tôi cùng ăn, tôi thäng đi la cà các khu bänh khác trong nhà thäng. Có län đi ngang khu cäp cäu, tôi thäy nhiäu thäng binh näm ä ngoài sân. Ngäi nào cũng máu me länh läng đäy mình. Hä rän rä, la hét vì cän đau cäa nhäng vät thäng. Không hiäu vì sao có nhiäu người bä thäng nhä väy, tôi tän ngän đäng nhìn mät lúc, thäy täi nghiäp cho hä läm. Län khác, khi có vài anh lính khäe mänh khiäng thäng binh vào khu cäp cäu xong thì người nghä mät, tôi làm gan đän häi. Các anh cho biät väa mäi đánh nhau ác liệt väi täi Việt cộng ä Sông Pha, cách thä xã vài chäc cây sä. Tôi không biät täi Việt cộng là ai. Tôi nghĩ chäc là bän ăn cäp. Tuổi mäi lên bäy, tôi chäa biät gì vä chiến tranh.

Näm nhà thäng vài tháng, bänh má tôi vän không thuyän giäm. Cô Ba Tình, em kät nghĩa cäa cha tôi, đäa hai má con tôi vä läi làng Tän Tài B, cách thä xã bän cây sä, ä trong ngôi nhà tranh nhä trong vän nhà cô. Tháng 8 / 1962, má tôi mät. Cô Ba nhän tôi làm con nuôi, cho ăn häc tät. Sau vài län người khóc mät mình trong xó täi vì nhä má, tôi trä läi tính hän nhiên, đi häc, đi chäi väi bän bè, quên đi thäi gian cä cäc mäi ngày phäi tä đi chä, đi läm cäi, näu cäm, näu thuäc Bäc, lo läng cho mä hiän bänh hoän näm mät chä; quên cä hình änh các thäng binh máu me đäy mình ä khu cäp cäu trong nhà thäng. Có vài ngày má nuôi và nhiäu người khác

Chiến tranh và người Mỹ trên quê hương tôi

Tác Giả: Huyền Chßng Quý

Chúa Nhật, 31 Tháng 1 Năm 2010 02:17

trong làng đi làm hàng rào ở phía chiên lộ. Tôi đi theo má nuôi, lanh chanh chày chày này, chày chày giúp đỡ gì cho ai. Tôi hỏi má nuôi sao phải làm hàng rào dài thế, má nuôi nói là để không cho Việt cộng vào làng, vì Việt cộng nó ác lắm. Cuối năm, có anh Phở, người cháu của má nuôi tên Lâm Đông viết cho tôi, kể cho tôi nghe những trận đánh của anh với Việt cộng; nhiều lần mình anh mà đánh lui cả trăm tên Việt cộng. Anh đợt nhiều khi súng đi theo giao thông hào, rồi chày xắt tòi, xắt lui bên lõn xà ngổu, tôi Việt cộng sợ quá phải bỏ chày. Lần lên, tôi biết anh nói dóc. Anh còn nói dóc là Việt cộng nó mồm tong, mồm teo như con khỉ, nhiều thì leo lên cây đu đủ cũng không gãy. Những lúc đó còn như, nghe anh kể, tôi phớt lờ. Anh cho tôi biết Việt cộng đang gây chiến nhiều nơi trên đất nước. Rồi như các bài học lịch sử về lòng, thêm đợt truy quét "Tuần, chàng trai nước Việt" của Nguyễn Văn, tôi mới hiểu thế nào là giặc ngoại xâm gây họa chiến tranh, sự tàn ác của bọn Tàu và sự bóc lột dân ta của người Pháp. Bây giờ thêm tôi Việt cộng ác ôn gây chiến. Tôi thấy sự chiến tranh, căm ghét tôi Việt cộng, oán hận giặc Tàu phương Bắc và giặc Pháp phương Tây. Đợi sự quanh tôi ở Phan Rang bây giờ rất thanh bình. Những qua lại kể chuyện của anh Phở, trí óc tôi thì tôi cũng là một hiểu được hiểu họa chiến tranh đang xảy ra trên quê hương.

Hè 1965, tôi học xong lớp ba. Chị Mùi đưa mẹ và anh em tôi vào Long Khánh sống với chú thiêm Bý và tôi ở Tân Phú. Con đường đất đỏ đất đỏ thối xã Xuân Lạc đi vào phía mang tên Hoàng Diêu có một đơn vị lính Mỹ ở đó. Mẹ tôi người gọi là đơn vị Hoàng Diêu. Cách phía kho hàng hai cây số, có thêm căn cứ đóng quân của Sư đoàn 18 binh và Lực lượng Thiệt giáp. Nhiều lần, xe thiết giáp và xe GMC chở đầy lính chày rầm rầm ngang qua phía, đi về hướng rừng sâu, bụi tung mù mù cả con đường. Tôi đoán là lính đi hành quân đánh Việt cộng. Rồi, nhiều lần có những tiếng nổ mồm mồm trong đêm, nghe rất gần. Cả gia đình đều chày xuống hầm. Chú Bý nói đó là Việt cộng pháo kích. Bý một chiến tranh đã hiểu rõ trước mặt tôi.

Một ngày, đi học về trên đường Hoàng Diêu, ngang qua đơn vị lính Mỹ, tôi nhìn thấy nhiều người lính Mỹ ra, vào đơn vị. Họ da trắng, cao lớn, mũi nhọn, mắt xanh. Có vài người cũng cao lớn như người mà tày đen thui. Như là má nuôi kể giặc Pháp thì trước cũng đáng người cao lớn, mũi nhọn, mắt xanh, thêm có nhiều lính lê dương da đen rất hung ác, thì nhiên tôi thấy sự sự những người lính Mỹ này. Tôi nghĩ, chắc là họ xâm lăng nước mình. Lòng hiểu khi tôi đi đường nhìn chăm chăm vào họ. Những sao trông họ hiểu hòa quá, chúng có chút Hoa Kỳ đưa quân vào miền Nam Việt Nam gì hung dữ như giặc Tây. Họ cười vui vẻ khi thấy tôi đi đường nhìn. Còn vẩy vẩy tay với tôi nữa. Một người lính đến đơn vị gần, chìa ra trước mặt tôi cây kẹo chewing gum. Tôi lúc đó không nhận, ừ chày về nhà. Tôi nói với chú Bý :

- Hôm nay lần đầu tiên con gặp người Mỹ. Trông trông họ giống như giặc Tây vậy. Bý người Mỹ xâm lăng nước mình họ chú ?

Chiến tranh và người Mỹ trên quê hương tôi

Tác Giả: Huyền Cháng Quý

Chúa Nhật, 31 Tháng 1 Năm 2010 02:17

Chú Bäy cäi xäa :

- Họ không phải là giặc xâm lăng đâu con.

- Vậy họ đến nước mình làm chi ?

- Vì nước Mỹ, còn gọi là Hoa Kỳ, là đồng minh nước Việt Nam Cộng Hòa mình, nên họ gọi lính qua giúp mình đánh Việt cộng.

- Vậy người Mỹ là bạn của mình. Hèn chi con thấy họ hiền ghê, còn cho con kẹo ngọt, mà con không lấy. Nước Mỹ ở đâu chú ?

- Ở Châu Mỹ. Còn nước Pháp ở Châu Âu. Hai nước cách xa nhau lắm. Mỹ là nước giàu mạnh, lãnh đạo khi thế giới từ do chúng tôi cộng sản. Tôi cộng sản Tàu, Nga nó ác lắm, thế giới giết hại dân lành. Việt cộng là tay sai của cộng sản Nga, Tàu nên cũng rất ác ôn, chuyên cướp bóc, cướp bóc, giết người. Trước năm 1954, ba của con làm Chánh tổng ở tỉnh Phước An, tỉnh Ninh Thuận, giàu có lắm, bạn Việt cộng, họ đi đó gọi là Việt minh, vào đất nhà, cướp bóc tài sản, đất đai. Ba má con mới chuyển về làng Tân Tài lánh nạn, sống nghèo khổ như vậy.

Đi với tôi thì tôi, người Mỹ đã hiền dịu trên quê hương tôi bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy đó. Rồi hình như người Mỹ trở thành quen thuộc khi tôi thấy nhìn thấy những xe GMC chở lính Mỹ chuyển trên nhiều con đường khác trong thị xã. Đám trẻ nhỏ mới khi thấy xe lính Mỹ chuyển qua là ùa ra vây tay, kêu gọi mời những tiếng ô kê, ô kê, hê lô, hê lô để mong được lính Mỹ quăng cho vài cây kẹo.

Có lính Mỹ đóng quân, con đường Hoàng Diệu dần dần trở nên vui nhộn với những quán bar mới lên san sát, đi đến với sự tấp nập dài của đến Mỹ. Những cô gái trẻ, mới thấy phở son, mới Mini bó sát, những con con, thế giới ra đường trở về của quán mới mới lính Mỹ. Có anh nào chui vào quán là các cô ôm eo, bá vai, cười nói lả lả. Thế giới thoong, có vài anh lính Mỹ say xỉn làm bậy cái gì đó, các cô la hét, chuyển sự chuyển ngả ra đường.

Chiến tranh và người lính trên quê hương tôi

Tên: Nguyễn Quý

Chức vụ: Nhà văn, 31 Tháng 1 Năm 2010 02:17

Số phận của Tân Phú có chung số phận với đất Mẹ khi phải chịu đựng những trận pháo của Việt Cộng rót vào. Mỗi khi bom Việt Cộng pháo kích, đất Mẹ pháo trả lại. Tiếng nổ mịt mịt vang dội trong đêm. Còn sau giờ cơm buổi tối, người dân trong phố phường phố ng lo sợ, không biết lúc nào Việt Cộng sẽ bắn pháo. Họ ngủ không yên giấc. Gia đình chú thiếp mẹ tôi cũng vậy. Phần tôi, mỗi lần phải chạy xuồng hầm tránh đất pháo kích, tôi thấy nỗi căn hầm. Tôi với cả nhà tám người chụm lại, người chụm hầm ở dưới hầm. Vách hầm đất đất ẩm ướt, bốc lên mùi hôi hám, thối khó chịu, tôi buồn ói. Tôi còn gõ cửa, gõ cửa vì cơn buồn ngủ, nhức đầu lúc ngã lăn kềnh trong hầm, mắt, mũi, tay, chân, quần áo dính đầy đất ..

Có nhiều trận pháo kích, đất Mẹ rót trúng ngay nhà dân. Tiếng la hét, kêu gào của những người hàng xóm bắt đầu nghe thấy thối thối, thê thê trong đêm đen. Những trận pháo kích của Việt Cộng tăng lên, tiếng đêm, tiếng đêm. Rồi tôi chú thiếp mẹ tôi không thêm chạy xuồng hầm nữa. Mỗi người trong gia đình người dưới hầm mà cơn cơn lo lắng cho chú. Thiếp mẹ tôi gào lên :

- Xuồng hầm đi ông. Xuồng hầm đi ông.

Tiếng chú tôi nói vọng xuồng :

- Mẹ ơi người đừng yên dưới hầm đi. Đừng lo cho tôi.

Thiếp mẹ tôi càng gào to hơn :

- Trời ơi ! Ông buồn chết sao ? Tôi lo ông !. Xuồng hầm đi ông.

- Đừng lo. Gõ đất, xa trời rồi, sẽ gì chết.

Còn vậy, đêm nào cũng đi khắp đó giờ của chú thiếp mẹ, thành quen thuộc với tôi. Cũng từ đó, tôi bắt đầu mỗi ngày bắt đầu dán mắt vào những tin tức chiến sự trên các nhật báo. Tôi bắt đầu chiến tranh đã lan ra khắp miền Nam Việt Nam. Con số lính Mẹ tham chiến lên tới mấy trăm ngàn người. Còn có thêm quân các nước đồng minh khác như Đài Hàn, Thái Lan, Tân tây Lan,

Chiến tranh và người Mỹ trên quê hương tôi

Tác Giả: Huyền Chiến Quốc Quý

Chúa Nhật, 31 Tháng 1 Năm 2010 02:17

Úc đi L, Phi lu t Tân. Chiến ng đ chi n tranh leo thang, thì lính M đ n Hoàng Di u và ng i dân p Tân Phú càng h ng ch u nhi u h n nh ng tr n pháo kích c a Vi t c ng. C vài ngày là có m t ngôi nhà b máy bay B52 th bom B c Vi t đ s p, tan hoang, và vài ng i dân ch t ho c b th ng. Tuy i th i tôi có l n t h i : Vì ng i M có m t càng ngày càng đông trên quê h ng tôi mà chi n tranh lan r ng, hay vì Vi t c ng tăng c ng chi n s , m r ng chi n tranh mà ng i M m i ngày càng có m t đông đ o trên quê h ng tôi ? R i tôi cũng quên đi nh ng th c m c đó. Chuy n chi n tranh ngày càng kh c li t trên quê h ng tr thành quen thu c, nh chuy n ăn c m m i b a, sáng, tr a, chi u. Trí óc non n t c a tôi ch a đ s c đ tìm hi u nh ng v n đ ph c t p. Tôi ph i lo h c hành. Còn ph i đi ph ru ng r y v i gia đình chú thi m.